

BENNE A LÉTRA

Áll Jákob a lajtorján, nézi a vizet.

A víz szép, hattyúk meg egyéb dögök úszkálnak benne. Meg jaktok is, Jákob így mondja, jaktok. Azért mondja így, mert az édesanyja is így mondja, anyjának meg Jákob a kedvence. (Testvére, a vörhenyes, Amerikában él, és van saját *yachtja*. Haza nem jár, pénzt nem küld.)

A víz hullámszik, mi mást tehetne; ha egyszer tengernek képzelet magát. Annyi mindent nem szabad Jákobnak, szabadjon legalább a házuk oldalához támasztott létráról a vizet nézni! (A ház messze van a parttól, nehéz örökség.) A vízen jaktok úsznak, a jaktokon szép nők napoznak. Néha bekenik magukat naptejvel, néha lecsusszannak a hajó orrába szerelt csúszdán. A vízben aztán sikongatnak, fröcskölnek, egymást vagy napbarnított kedveseiket csókolgatják. Úsznak.

Jákob nem érez dühöt, szomorúságot sem. Tudja, hogy egyszer majd neki is lesz jaktja, és ő is ott fog úszkálni a vízen, egy szép szőke vagy barna nővel. Az lesz a felesége, igen, lesz végre felesége! Elviszi majd az anyját is, hadd örüljön szegény. (Most főtt kukoricát árul a parton, fehér terítővel letakart fazékból. Nem nagyon fogy. A népek inkább vesznek a Tescóban nyersét, és maguk főzik meg.)

Jákob megszámlál hajónként nyolc-tíz nőt és négy-öt férfit. Megcsóválja a fejét, iszik egy kis vizet. (Ma nem volt munka, a szórólapozást elhappolták előle.) A víz langyos, mint a Balaton. Jákob kiköpi, kicsit mégiscsak megkeseredik szájában a nyál. De aztán újra remél. A férfiakon fehér nadrág és fehér, kigombolt ing. Néhány jópofa tengerészsapkát visel.

Igen, ott fog úszni ő is, fehér nadrágban, és majd jó hideg vizet iszik. Alant a langy, benne a hideg – micsoda gyönyörűség lesz! Parttól partig jár, ki sem száll a hajóból. De nem ám! Meddig kell még várni? Biztosan nem sokáig. Hiszen milyen régóta áll itt... Milyen régóta nézi a vizet a lajtorjáról! Kerek ötven esztendeje.

A nap süt, az úton pedig hosszú sorban araszolnak előre az autók, bennük kétségbeesetten nyaralni akaró fővárosiakkal.